

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Ty Boží láske

Víkendovka
děvčat

Očeho pohádka

Pout'
mládeže

O, Duchu svatém
Vzácný jubilant

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábrdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

o. Daniel, o. Jiří, Lucie
Grůzová, Petr Hanák,
Klára Holíková, Kája Krejčí,
členové chrámového
sboru, Klára Smékalová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

Náklad

200ks výtisků

obsah

- 1 Slovo otce Daniela
- 2 Přijď, Duchu svatý
Ty Boží lásko
- 3 Hudba v naší farnosti
- 4 Co nás čeká
Vzácný jubilant - Václav Sokol
Ó Duchu svatý
- 5 Psáno životem
Očeho pohádka
- 6 Inspirace svatými
Střípky z ducháčů - Lod'
- 7 Pouť mládeže
Víkendovka děvčat
- 8 Pastýřský list otce biskupa
- 9 Farní výlet
- 10 O Duchu svatém
- 12 Bubo a Srdíčko

Slovo redaktorů

Milí farníci,
přinášíme Vám číslo plné Ducha svatého, nebo alespoň informací
o něm. Věříme, že po seslání tohoto Přímluvce se Vám bude dařit ještě
lépe a že se Jím necháte vést a proměnit.

Příjemnou cestu, ať Vás povede kamkoliv.

Lucie a Dominik Grůzovi

Slovo otce Daniela

„Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal,
a nikdo z vás se mě neptá: ‚Kam jdeš?‘ Ale že jsem
k vám tak mluvil, zármutek naplnil vaše srdce. Říkám
vám však pravdu: prospěje vám, abych odešel.“ (Jan
16,5-6). Slova, která učedníci nechtějí slyšet a logicky je
naplňují zármutkem. Mají strach se ptát, co by mohla konkrétněji
znamenat, či si to jen zkoušet představit, natož uvažovat o tom, co
by pak mohlo nastat pro ně - v žádném případě ale jistě nic
pozitivního!

Ježíšova smrt je pro učedníky něčím naprosto šíleným.
Přichází nejen o blízkého člověka, ale navíc přichází o naději
v Mesiáše, hroutí se jim smysl toho, kvůli čemu Ježíše následovali -
pomoci mu vybudovat Božího království. Jak nevýslovná radost
přichází, když vidí, že Ježíš zvítězil i nad smrtí, když jejich srdce
otevřít pro hlubší pochopení Písma a všeho, co se stalo. Přesto
jsou se svojí radostí zároveň svíráni strachem za zavřenými
dveřmi. Ježíš vstal z mrtvých, zjevuje se nám, ale jít o tom hlásat
lidem, kteří jej ukřižovali? To fakt ne! Dříve bylo jednodušší se tak
nějak „schovávat za Ježíše“ - spíše přihlížet jeho zázrakům a
kázáním, obdivovat ho, patřit k němu. Teď nás ale posílá, abychom
stáli tam vepředu my? On je s námi, ale ostatní ho nevidí. Možná
dokonce i my někdy pochybujeme, jestli je teď opravdu s námi. Na
druhou stranu, je to lákavé, úžasné, když si nás volí, abychom ho
zastupovali, aby působil skrze nás. Jakou důvěru k nám Ježíš má?
Jakou důstojnost nám dává? Zároveň vnímáme naši slabost. Já na
to nemám. Mám strach, nedokáži otevřít dveře a vyjít mezi lidi
s tímto poselstvím. Srdce zmítané napětím mezi touhou běžet
lidem zvěstovat evangelium a zároveň strachem, jak lidé
zareagují, pocitem, že tomu stejně neuvěří. Ano, malomyslnost na
nás padá vždy, když se snažíme šířit Evangelium jen vlastními
silami a důvtipem.

Pak se to ale najednou stalo: slíbený Přímluvce přichází -
Duch Svatý se jich zmocnil silou, kterou nelze popsat, Boží silou a
mocí. Najednou vše nestálo na lidských silách, ale na moci Boží.
Najednou jen s úžasem „přihlíží“, co a jak skrze ně Duch Svatý
hlásá a činí - nejen jazykem, kterému posluchači rozumí svým
sluchem, ale jazykem, kterému rozumí i srdce lidí. Bezpočet
pochybností učedníků, jak a co vysvětlit, co dělat a nedělat, se
v okamžiku rozplývá. Poselství lásky se šíří jak lavina.

Duchu Svatý, přijď a naplň srdce svých věřících! Přijď nám na
pomoc! Dej, ať nezůstáváme za zavřenými dveřmi kostelů, ale
vyjdeme s radostnou zvěstí do světa okolo nás. Ať každý podle
svého poslání svědčí o Boží lásce originálním způsobem. Duchu
Svatý, inspiruj nás kreativitou své lásky. Amen.

Přijď, Duchu svatý (Sk 1, 12–14)

Od Kristova nanebevstoupení do svatodušních svátků se církev modlí **nověnu** k Duchu svatému. Napodobuje tak apoštoly, kteří se po Ježíšově nanebevstoupení vrátili do Jeruzaléma a tam se v horní místnosti „svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry“ (Sk 1, 14). V modlitbách čekali na naplnění zaslíbení, které jim Ježíš dal před svým vstoupením na nebesa: „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí“ (Sk 1, 14). **Ve svatodušní nověně toužebně očekáváme, že Duch svatý sestoupí i na nás, na církev, jejíž existence by byla bez Ducha svatého neoprávněná, a na každého osobně, aby v nás znovu ožilo vše uschlé a zatvrdlé.** Devítidenní modlitba existovala již u Římanů a od 12. století nacházejí nověny oblibu v křesťanské zbožnosti. **Číslo devět se v mnoha jazycích podobá slovu nový (novem – novis, neun – neu aj.)** Devítka má charakter proměny: připravuje novou podobu, tak jako potřebuje dítě v těle matky devět měsíců, aby se mohlo narodit. **Praobrazem každé křesťanské nověny je svatodušní nověna apoštolů,** Marie a dalších žen, které doprovázely Ježíše. Ve svatodušní nověně se modlíme za obnovu církve a za své osobní proměnění.

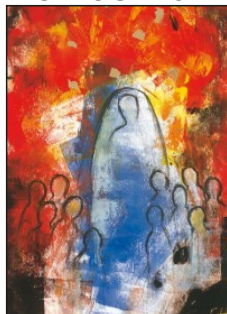
Při večerních nešporách se v době svatodušní nověny zpívá hymnus „**Veni creator spiritus**“, který složil kolem roku 809 benediktinský mnich Rabanus Maurus. Jeho slova, stará téměř 1200 let, odpovídají i naší dnešní touze:

„Duchu svatý, přijdiž k nám,
silou svou nás naplň sám.
Ty jsi Tvůrce světa všeho,
přej nám dechu nebeského.“

Prosíme tedy Ducha svatého, aby v nás znovu vyvolal život, protože ten ztrácí v námaze všedních dnů sílu. Mnozí lidé dnes touží po energii a pravém životu. Mají dojem, že jejich životní styl neodpovídá požadavkům skutečného života. Bůh stvořil tento svět skrze Ducha, může nás tedy nově stvořit. V dechu, který do sebe každým okamžikem vpouštíme, bychom mohli vytušit, že nás Bůh stále obnovuje dechem svého Ducha.

„Přijď již, Těšiteli pravý,
Bohem Otcem darovaný.
Ty jsi lásky pramen živý,
Dodej slabým odvahy a síly.“

Ty Boží láske

Ty Boží láske, která vaneš
tmou času z věčna do věčna,
jež světy tvořit neustaneš,
ty jediná, ty skutečná;
přijď, holubice oceánů,
když zrcadlem byl svému Pánu
svět čekající na tvůj dech,
jak čeká srdce mé a srdce všech.

Z archandělského zvěstování
tys Boží dívku zastínil,
já slyším její přitakání
a na něm toužím mít svůj díl:
aby se ve mně ledy hnuly,
abych byl živ jen po tvé vůli,
o Kristu svědčil v skutcích svých,
jak chce můj Pán a Bůh na nebesích.

Ty hlase Otcův u Jordánu,
kdy Syn se k dílu ubíral,
mluv srdci mému o mém Pánu,
jak pro mě žil i umíral:
o tvůrčí síle vody křestné,
o lásce Páně přebolestné,
o krvi z kříže proudící
nad mou a nad každou křtitelnicí.

Na hoře Tábor světlem jsi byl,
když odkryl Syn svou Boží tvář,
a její slávu věrným slíbil,
až tmy se všechny změní v zář.
Tak svědčí světlo tvé i nyní,
jak Boží láska divy činí,
když dary brázd a zemských rév
mění se v skutečné tělo a krev.

Ten, jenž za nás byl ukřižován,
mocí své lásky z mrtvých vstal,
proroky tvými ohlašován,
nad smrtí vítěz, živých král.
Přichází k těm, kdo ze vší síly
v moc Boží lásky uvěřili:
Přijměte Ducha svatého,
vejděte do slávy Otce mého.

Duch svatý je náš přímlovce a utěšitel, je to dar Otce. Je pro nás živým pramenem, ohněm, světlem, láskou a pomazáním (fons vivus, ignis, caritas et spiritalis unctio). **Duch svatý je pramen života:** Z něj lze čerpat, aniž by se vyčerpal, protože je to pramen božský. Mnozí se dnes cítí vysušení, rozdaní, vyhořelí, protože museli stále dávat. Ve svatodušní nověně úpěnlivě prosíme, aby v nás začal zase prýštit pramen Ducha svatého, aby nás osvěžoval a posiloval. Duch svatý je také **ohněm a světlem**, které nás hřeje a prozařuje. Je i pomazáním, které léčí naše rány a povolává nás k úkolům, které náležejí jednotlivě každému z nás. Nechtěl bych vykládat všechny sloky tohoto pozoruhodného hymnu, ale čtvrtou přece jen nemohu přejít:

„Rozžihěj smysly, rozžihěj duši,
ať teplem a láskou mé srdce buší.
A naše těla ubohá
Nechť pozvedne síla Tvá.“

Duch svatý má moc zapálit světlo našim smyslům, zní doslova v latinské předloze (accende lumen sensibus). U Ducha svatého nejde o něco čistě duchovního: spíše chce rozžehnout naše smysly a prozářit je, abychom jimi vnímali Boha v tomto světě. Jsou-li naše smysly bdělé, stává se náš život tím, čím je od Boha. Potom jsme v tomto světě plně přítomní. Naše smysly nás přivádějí do vztahu se skutečností. Při zpěvu této prosby zpozorujeme, jak jsou naše smysly tupé, jak cítíme jen málo z toho, co je kolem nás, protože jsme účastni jen svými myšlenkami, ale ne svými smysly. Pokud jimi ale zatřepe Duch svatý, probudí je a osvíť, stanou se skutečným prostředkem naší zkušenosti s Bohem. Boha neprožíváme rozumem, ale svými smysly. Tím, že mezi mnoha hlasy slyšíme hlas Boží a že ve viditelném vidíme neviditelné.

Duch svatý je současně láskou, která se vylévá v našich srdcích. Každý z nás koneckonců touží po lásce a po tom, aby byl milován. Duch svatý nám dává schopnost milovat, ale je také láskou Otce, která proudí do našich srdcí. V Duchu svatém se můžeme cítit být Bohem plně a bez výhrad milováni. V Duchu svatém proudí našim srdcem a našim tělem láska. Poslední prosba této sloky se týká našeho života a jeho slabostí. Právě Duch svatý je schopen našim tělem pronikat s novou silou: stále se touží vtělovat, usadit se v našem těle a naplnit je božskou silou.

Zdroj: víra.cz

Před světem v bázi shromáždění,
přátelé pravdy jediné
doufají jen v tvé utěšení
a všechna bázeň pomine.
Ty jsi ta síla, Duchu Boží,
kterou sám Kristus do nás vloží,
když tělem svým a krví svou
syť svou rodinu apoštolskou.

Ty jsi ta hloubka věčných moří,
bezpečná míra svobody,
jsi moudré slunce, které hoří
nad Kristovými národy.
A v jeho záři nepočaté
svítí nám pravda církve svaté.
Neustaň, Duchu Boží,
v nás být duchem pokoje
pro všechny čas.

Václav Renč

Hudba v naší farnosti

30.6. v 9:45 13. neděle v mezidobí

František PICKA (1873 - 1918)
MISSABREVIS C-DUR op.43

Anonymus (XV. stol.)
ALTA TRINITA...

Josef Cyril SYCHRA (1859 - 1935)
ZBOŽNĚ SE TI KLANÍM...

účinkují: smíšený chrámový sbor
Varhany: doc. MgA. Jan KRÁL;
řídí: Zdeněk HATINA, ředitel kůru

Co nás čeká

Milí rodiče, zveme vaše děti (od 6-ti let) na první farní tábor od **22. 7. do 27. 7. 2019** v Šemíkovcích.

Ducháče na Velehradě proběhnou od **14.7. do 20.7.2019**. Všichni, kdo chcete dobít duchovní baterky, určitě jeďte!

Ducháče rodin ve Štítarech proběhnou od **19.8. do 24.8.2019**. Kromě duchovního osvěžení a povzbuzení více poznáte ostatní rodiny farnosti.

Vzácný jubilant Václav S o k o l

Letos koncem května dosáhl a oslavil svoji devadesátku nestor mezi zpěváky našeho chrámového sboru v kostele Panny Marie v Zábrdovicích, pan Václav Sokol (nar. 20. 5. 1929).

Jeho pěvecké začátky spadají do dětských let a do rodiště v Chlumci nad Cidlinou, kde jej do tajů zpěvu zacvičovala maminka. Zde potom od 16 let po řadu roků zpíval postavu Ježíše Krista při pašijích. Po přestěhování do Brna účinkoval v chrámových sborech u Minoritů a v Židenicích a od r. 1959 je členem našeho sboru. Jeho excelentní, vzácně čistý, mužný a zvukný bas jej předurčil i zde do pozice sólisty a tento post zde po desítky let zastával a v případě potřeby zastane dodnes. Jeho talent a vlohy jej nikdy nezlákaly k profesionálnímu uplatnění. Pan Sokol vedle své dřívější pracovní profese technika v textilce svým hlasem vždy „jen obdarovává“ posluchače a chválí Boha, stejně jako do nedávné doby nezištně vypomáhal i v jiných farnostech jako lektor či akolyta. Srdečně panu Sokolovi k vzácnému jubileu blahopřejeme a za jeho angažovanost srdečně děkujeme. Do dalších roků přejeme hodně sil, zdraví, Božího požehnání a pomoci.

Chrámový sbor, orchestr, ředitel kůru a zábrdovičtí farníci

Ó Duchu svatý

Ó, Duchu svatý žhavé Lásky plameni
kdy srdce prožheš, že roztaje v něm kamení?
Kdy z našich útrob tryskne pramen vody živé,
jak praví Pán – kdy nastane ta blahá chvíle,
ó, Lásky plameni?

Jsme celí tvoji spjati v lásce vzájemné
jako údy Krista Tělo jeho tajemné,
jež strávit chystá sebe v oběť na oltáři,
ať po všem boji ke cti Boží věčně září
v tvé Lásce tajemné.

Oltářů výhně – toť náš život svízelný
tam žářem žíhej, ať je Otci příjemný,
jej na kříž zdvíhej, přibit ať je dnem i nocí
až krví zjihne, zhněten její božskou mocí,
životě tajemný.

Ó, Dechu Otce Syna Bože jediný,
ó, Mocný, sžehni bědné naše proviny,
ať v lásky ohni hřímá chvála Krista Hlavě,
až pokyn Vůdce Prst Boží dá k slávě,
ó, Bože jediný

Patrik M. Kužela OP

Psáno životem

Jeli jsme autem na chatu a čas jsme si krátili hrou „Myslím si osobnost“, kdy jeden si vymyslí osobnost a ostatní mu kladou otázky, na které může odpovídat ano, ne. Byl na řadě náš mladší syn, který ještě není úplně zběhlý v historii.

„Myslím si...“ „Hm, žila tato osoba ve starověku?“ „Nevím, kdy byl starověk.“ „Aha, tak žila tato osoba v době, kdy žil Ježíš?“ „**Tati, Ježíš žije stále!**“

Dvě byly kočky a jeden kocourek. Máma s tátou se o ně starali, protože koťátka vypadala jako prťavé slepé myši a kromě pití mlíčka neuměla skoro nic – jen spát. Když po několika dnech začala vidět a pak trochu chodit, řekly kočky: „Naše máma je ale krásná.“

A kocourek řekl: „Náš táta je veliký a silný, vypadá jako tygr.“
Kočky chodily za mámou a kocourek hlavně za tátou.

Když byla koťátka ještě malá, stala se hrozná věc. Asi tři dny silně pršelo. Lidé, kteří se starali o řeky, přehrady a nádrže, z toho byli hrozně překvapení a nevěděli si s tím rady. Řeka se hodně rozvodnila. Máma kočka v tu dobu zrovna lovila myši a během pár hodin bylo kolem domu tolik vody, že se nemohla dostat ke koťátkům nazpět.

Táta kocour jim řekl: „Rychle na půdu.“

Tam se schovali, ale voda padala dál, řeka stoupala a dům se zaplavoval. Za chvíli zmizelo přízemí pod vodou a hladina dosahovala až ke schodům na půdu. Celý dům se začal chvět pod nápořem vody, a když do něho občas vrazil nějaký vyvrácený strom, vypadalo to, že už už spadne. Táta kocour svou silnou tlapkou rozbil střešní tašku a řekl koťátkům: „Rychle na komín, to je nevyšší bod.“

Když se tam všichni namačkali a déšť neustával, zaplavil koťátka velký strach. V prudkém proudu řeky uviděla ohromný vyvrácený smrk, jak míří přesně na ně.

Táta se na ně podíval a vážně řekl: „Vlezte si na mě, já s vámi přeplavu ke kopci.“
Kočky chvějícím se hláskem odpověděly: „Ale my kočky přece neplaveme a bojíme se vody.“

Kocourek namítl: „Náš táta zvládne všechno.“ A vyskočil mu na hřbet.

Vyvrácený strom už byl blízko. Táta volal kočky, ale ty se bránily. Pak už musel skočit do vody. Proud byl strašlivý, a když strom udeřil do domu, ten se zhroutil a udělaly se nebezpečné vodní víry. Táta kocour plaval jako o život, jednou si chvíli odpočal v koruně vysokého stromu, která trochu vyčnívala z vody, a nakonec s vypětím všech sil doplaval ke břehu a kocourka zachránil.

Víte, jakého tátu máte v nebi a jakou má moc? Jen mu věřte a on pro vás bude dělat úžasné věci.

Očeho pohádka

Znát a důvěřovat Mt 8, 5-17

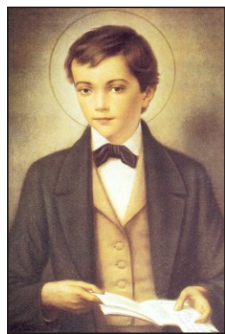
Co je to setník? Co znamená ochrnutý? Proč římský velitel nechtěl, aby Ježíš musel chodit do jeho domu? Jak si představoval, že nemoci poslouchají Ježíše? Kdo byli synové království, kteří měli obsadit nebe? Čemu se Ježíš tolik divil? Co je to tchýně?

V jednom domku na břehu řeky se na půdě v seně narodila kočičí mámě tři koťátka.

Inspirace svatými

Dominik Savio

Pocházel z chudých rodičů, kováře a švadleny, měl deset sourozenců. Narodil se r. 1842 v Riva de Chieri, nedaleko Turína v Itálii. Od pěti let ministroval, v sedmi poprvé přijal eucharistii. Tehdy si do zápisníku napsal heslo pro život: „Raději smrt, než hřích.“

Od devíti let chodil do školy v Castelnuovu, každý den osm km pěšky. Fyzicky byl slabý, jinak ale vytrvalý, učenlivý a pilný. Ve dvanácti letech se dostal do oratoře Dona Bosca v Turíně. Ten viděl jeho čistotu a bezúhonnost a řekl mu: „Jsi z dobrého materiálu, z dobré látky.“ Dominik na to: „A k čemu bude látka dobrá?“ – „Uděláme z ní pěkné šaty a darujeme je Bohu,“ odpověděl Bosco. A Dominik konstatoval s prosbou: „Já jsem látka, buďte tedy vy krejčí.“ Za dobrého vedení Dominik mentálně rychle dozrával a předčil své vrstevníky. Vysloužil si jméno Savio, což znamená „Moudrý“.

Při jedné slavnosti chtěl Don Bosco každému chlapci splnit přání. Dominik napsal své přání slovy: „Pomozte mi, abych se stal svatým.“ Don Bosco řekl: „Žádal jsi o hezký dárek. Na svatost je jeden recept. Jsou v něm pro tebe důležité tři přísady:

Veselost – to, co tě činí smutným, co tě zneklidňuje, odhod' pryč.

Plnění tvých školních a náboženských povinností – buď pozorný, dělej dobře úkoly, připravuj se studiem a modli se rád.

Dělej druhým dobro – vždy je někdo, kdo potřebuje tvou pomoc, kdo je vedle tebe. Podej mu pomocnou ruku, i když tě to bude něco stát. A když dobře tyto tři věci smícháš, staneš se svatým.

A Dominik rozdával radost, jak jen mohl, dobře se učil a rád zůstával dlouho u modlitby.

Ke konci třetího roku v Boscově oratoriu začal Dominik výrazněji slábnout, takže nestačil ani na hry s ostatními, pak se musel vzdát i studia a cítil, že brzy zemře. Přijal i Boscovo rozhodnutí, aby se vrátil k rodičům. S kamarády se rozloučil zvoláním: „Na shledanou tam, kde budeme navždy s Pánem!“

Doma před smrtí ještě těšil zdrcené rodiče. Pak řekl: „Sbohem tatínku! Ještě jsem nikdy nespatrił něco tak krásného, jako vidím teď.“ Po těch slovech tuberkulóza dovršila své dílo a Dominik vydechl naposled.

Střípky z ducháčů: Lod'

Mt 14,22–33, Mk 6,45–51, Jn 6,16–21, Jn 5,17

Máme před sebou obraz, kdy učedníci na Ježíšovo přání nastupují do lodi a odplouvají od břehu a dostávají se do potíží. Sv. Matouš v evangeliu chce, abychom pochopili, že se s Bohem setkáváme v nejvyšší nouzi. Vystoupit z lodi zde v bouřce, kdy i velcí rybáři svádějí boj o život, znamená poslušnost vůči božímu volání. Bouřka je kolem a vy si uvědomujete, že vystoupit z lodi znamená jít ke dnu, nevystoupit znamená, že nikdy nebudu chodit po vodě. Co je moje lod'? Co je to, čeho se nechci vzdát? Co mě plní strachem, že o to přijdu? Petr se pustil lodi – vstupuje na vodu – chodí po vodě – září radostí – Ježíš je nadšen. Najednou se Petrova pozornost upne od spasitele k bouřce. I pro nás je důležité uvědomit si, že vše je riskantní, nelze žít v bezpečí.

Petr se topí a volá na Ježíše. Petr zakouší, že Ježíš sám stačí, aby ho zachránil. Původní risk se proměnil v selhání, ale Petr v tomto zážitku vyrostl, jeho vztah s Ježíšem se proměnil.

11 apoštolů na lodi si neuvědomuje, jakou cenu budou muset zaplatit, když nevystoupí z lodi.

Je zázrak, že Petr, ač nedokonalý, neovládající chůzi po vodě, je povolán k tomu být rybářem lidí. Bůh povolává lidi k velké a skutečné práci.

Jsme solí země a světlem světa. Co však přesně jsme? Dokážeme si to realisticky říct?

„SVÉ POVOLÁNÍ NAJDU TAM, KDE SE HLUBOKÁ RADOST POTKÁ S VELKOU BÍDOU SVĚTA.“

Je nutné uznat i svá omezení, bez toho nelze naplnit své povolání.

Zpracováno podle Jana Chlumského

Pout' mládeže

Pout' mládeže se snaží zbavit přídomek „farní“ a „zábrdovická“, což se vloni povedlo až tak, že když jsme se ve čtvrtek 1. listopadu setkali na brněnském hlavním nádraží, vypadalo to spíše jako pout' Cyrilometodějského gymnázia. Ve Znojmě se k nám po úvodní mši přidali ještě další poutníci, takže se skupina trochu rozředila. Hned jsme se pustili do prvního tématu našeho čtyřdenního putování: „Vztahy a sexualita“, kterým nás provedl o. Daniel. Tak jsme se zapovídali, že do Lukova, místa našeho prvního noclehu, jsme dorazili dlouho po setmění. Jen co jsme v pátek vyrazili, už tu byl Kuba Ouje se svým povídáním o svobodě. Když jsme procházeli zabráni do diskuze kolem plotů a hlídkových věží železné opony, měli jsme naše téma přímo hmatatelně před sebou. Později jsme žasli, jaké navigační chyby dokážeme udělat, když jsme procházeli Lesnou a vzápětí vedla naše trasa přes Mexico City. Přesto jsme se ale dostali na faru v Olbramkostele s rozsáhlým farním archivem, veřejným počítačem a básničkami na každé jméno. (Když se modlíš Rolande, jdeš tím s Bohem na rande.) V sobotu ráno už naše výprava čítala asi pětadvacet hlav, takže Janek se svým tématem o hospodaření s časem měl velké obecenstvo. Asi každý zjistil, jak dennodenně několik hodin jednoduše vyhodí oknem. Odpoledne jsme se rozdělili, a zatímco jedna část spěchala na poutní mši svatou, část druhá slavila při hledání zříceniny ve zdejších prudkých údolích Boha zase jiným způsobem. V pořádku jsme se ale setkali v Hlubokých Mašůvkách a odebrali se do našeho posledního příbytku – místního kulturního domu. Musím ještě dodat, že o půlnoci někteří podlehlí neustálému Oujeho naléhání: „Pojďte se podívat na velkej kanón. Tam je na kopci super dělo...“ a šli hledat na blízký kopec onu zbraň. Našli jsme. V neděli ještě mše svatá s místním knězem, kterého asi někdo omylem nastavil na poloviční rychlost přehrávání, tradiční fotka s cedulí a nakonec nevyhnutelné: návrat zpět do Brna. *Petr Hanák*

Víkendovka děvčat

V pátek 29. března jsme odjžděli na víkendovku do Moravských Budějovic za naší kamarádkou Maruškou Svozílkovou. Sedm holek + dvě velitelky se sešly na Zvonařce. Z Brna jsme dojeli do Znojma a zde jsme přestoupili na autobus, který nás dovezl přímo do Moravských Budějovic, kde už na nás čekala Maruška. Po příjezdu jsme se rychle ubytovali a po dobré večeři jsme se pomodlili a šli spát. Druhý den ráno jsme šli na mši a potom jsme vyrazili na výlet. Když jsme se vrátili z výletu, dali jsme si oběd, který nám uvařily sestřičky. Odpoledne jsme hráli hry a večer mohli dobrovolníci projít strašidelnou cestu na hřbitov. Až tam jsme zjistili, že je hřbitov bohužel zamčený, tak jsme se alespoň pomodlili za zemřelé řádové sestřičky. Po nedělní mši jsme pomohli sestřičkám rozvézt babičky a dědečky do jejich pokojů a na rozloučenou jsme jim zazpívali několik veselých písniček. Protože všechno hezké končí, skončila i naše víkendovka. Sbalili jsme si batohy, uklidili domeček, zamávali Marušce a jeli jsme domů. P.S. velkou srandu jsme zažili ve Znojmě, když jsme se postupně každá snažila otevřít láhev PEPSI-COLY. Použili jsme všechny možné způsoby včetně kapesního nožíku, prosili jsme i kolemjdoucí, kteří také pohotově vytáhli z útrob svých zavazadel kapesní nožíky, ale láhev stále odolávala. Nakonec podlehla hrubé síle statného muže, který nás zachránil od smrti žízní.

KH

PASTÝŘSKÝ LIST OTCE BISKUPA VOJTĚCHA „NEBOJTE SE!“

(přečtete při bohoslužbách 6. neděle velikonoční 26. května 2019)

Milé sestry, milí bratři,
lod'ka církve pluje v těchto časech po rozbouřených vodách. Je zmítána větrem a vlnami, které vyvolávají strach a pochybnosti a kladou řadu otázek: Má to vše Bůh ve svých rukou? Je to tak, jak si přeje? Jak se může dívat na viny, skandály a hříchy, z nichž ani jediný nemůžeme zlehčovat? Jak se může dívat na nemoci, utrpení, rozbitá manželství a války všeho druhu?

Zde je třeba říct základní věc: Bůh nemá zálibu ve zlu ani v žádném hříchu. A dal nám svobodu, protože svoboda je podmínkou lásky. Nikdo z nás není bezduchou loutkou a v každém svém rozhodnutí můžeme volit mezi dobrem a zlem. Touhu po svobodě Božích dětí jsme spolu se zřeknutím se ducha zla, všeho co působí a čím se pyšní, nedávno osobně vyznali při velikonoční vigílii. Přesto stále zůstáváme křehkými lidmi.

Jak konkrétně můžeme žít z daru víry?

V evangeliu svatého Jana jsou popsány dva příběhy odehrávající se na Genezaretském jezeře. Jeden z nich začíná po rozmnožení chlebů, kdy zázrakem nasycení lidé chtějí Ježíše prohlásit za krále, ovšem bez souvislosti s jeho mesiášským posláním. Ale on se od nich vzdálí a vystupuje na horu, aby se modlil, zatímco jeho učedníci sestupují k moři, aby se vrátili domů bez něho. Při velké námaze na moři, které se vzdouvá nárazy silného větru, uveslují za noc jen šest kilometrů. Zůstávají bezmocní, ve tmě, uprostřed rozbouřených vod.

Nepodobají se tak trochu nám? Se všemi okolnostmi rozbouřeného nočního moře, beznadějným smýšlením, vyčerpáním, zklamáním nadějami, opuštěností a strachem, jak to dopadne?

A právě v takové chvíli přichází k učedníkům Ježíš. Jenomže oni se ho bojí. Je zvláštní, jak právě tento druh strachu stále přetrvává. A Ježíš ustrašené vyčerpané učedníky utěšuje: „To jsem já, nebojte se!“ Evangelní příběh pokračuje nečekaným způsobem.

Učedníci chtějí vzít Ježíše na loď – ale vtom loď přirazila ke břehu, k němuž pluli. O rozbouřeném moři se už nikdo ani slovem nezmiňuje. Je to stále stejné: když se setkáme se svým Pánem, ucítíme pod nohama pevnou zemi (Jan 6, 1–21).

Druhý příběh zaznamenává jednadvacátá kapitola Janova evangelia. Po velikonočních událostech je popsáno stejné moře. Opět v noci, ale tentokrát klidné. Učedníci se vydávají na lov, ale celou noc se namáhají marně. Nechytili vůbec nic. Když začíná svítat a není ještě dobře vidět, kdosi jim na břehu řekne: „Hod'te síť na pravou stranu...“ Poslechnou a v úžasu z toho, co se děje, poznává jeden z nich v tajemném člověku Ježíše.

Jako tehdy učedníci i my máme mít při našich každodenních námahách stejnou citlivost, vnímavost, pokoru a touhu po Bohu. Při cestě do práce, při starostech o domácnost, při únavném sezení u monitoru, při nejrůznějších pracovních činnostech a profesích i při prožívání řady běžných životních starostí i radostí.

Jak můžeme posílit naši víru, naději a lásku uprostřed rozbouřených vod nebo při neúspěšné a bezvýsledné práci, do které jsme vložili všechnu svou námahu? Určitě modlitbou. O to intenzivněji v týdně, který budeme nyní prožívat před slavností Seslání Ducha svatého. Dále přijímáním svátostí a pravdivým duchovním životem. Denní modlitbou objevujeme Boha stále intenzivněji, svátosti nám v tomto objevování pomáhají.

Každé naše setkání s Kristem v modlitbě, ve svátostech nebo skrze setkání s jinými lidmi je – s nadsázkou řečeno – „pracovní schůzka“, kde se rozdělují úkoly a každý z nás poznává, jak má a může naplňovat svůj život a své poslání.

Jaké? Dát světu pochopit, že křesťanské poselství – evangelium – je radostná zvěst o osvobození od zla a falešných cest a zároveň silná výzva volit dobro pramenící v Bohu. Modlitba nikdy není ztráta času, ale objevování jeho hodnoty. Modlit se znamená

počítat s Bohem, brát vážně jeho přítomnost, uznávat jeho moc a důvěřovat mu. Modlit se, to znamená dávat se Bohu k dispozici, hledat jeho vůli, odpovídat na jeho vedení v životě. Uvědomovat si, co pro náš život znamená, a děkovat mu. Modlitbou, třeba i velmi stručnou, která není bezmyšlenkovitým odhrkáním nějakého textu, bychom měli začínat každou činnost, které se věnujeme.

Jak je to ale ve skutečnosti?

Mnohdy jsou naše modlitby jen diktováním Bohu, protože my přece zcela jasně víme, co by měl v tom kterém okamžiku udělat. A někdy je náš prostor pro modlitbu jen chvíle, která zůstane po vypnutí televize či počítače, po odložení knihy nebo časopisu – zkrátka čas, kdy jsme disponováni jen k jedinému, k usnutí. Často naší modlitbě chybí to úplně základní – pokorný postoj Panny Marie. Jen v jeho důsledku mohla Maria říct: „Chci, aby se stalo to, co chceš ty...“ A jen díky tomuto postoji mohla přijmout Ducha svatého a dát život Spasiteli. Naším úkolem, ať se v životě zabýváme čímkoliv, je povolání ke stejnému mateřskému úkolu: dát život Kristu a přivádět ho do našeho světa.

V Písmu jsme častokrát a v mnoha souvislostech povzbuzováni slovy: „Nebojte se!“ Vyjdeme-li na cestu s Bohem, octneme se na prahu velkého dobrodružství.

S překážkami i s příslibem vítězství. Nevíme, co nás čeká zítra, za měsíc, za rok. Netušíme, jak se bude odvíjet náš život a jakým způsobem budeme povoláni ke službě. Jedinou jistotou na cestě v realitě tohoto světa bude naše srdce s důvěrou obrácené k Ježíši v Duchu, kterého nám dal.

Milé sestry, milí bratři, nebojte se! Ať se vaše srdce v žádné situaci nechvěje ani neděsí.

Za to se modlím a k tomu každému z vás žehnám.

Váš biskup

Farní výlet

Ve středu 1. května se několik farníků, malých i velkých, vydalo na farní výlet. Vyjeli jsme v 8:00 ze židenického nádraží, někteří již ve vlaku byli a někteří přistoupili po cestě. Představte si, že byli i tací, kteří se nechali zmást výpravčími a ocitli se na nesprávném nástupišti. My ostatní jsme ale mávali a naléhali na strojvedoucího, aby počkal, a nakonec jsme se všichni dostali do Hrušovan. Odtud jsme vyrazili na Výhon, krásnou akátovou rozhlednu.

Počasí bylo nádherné. Většina z nás nevěřila v předpovědi, a tak jsme postupně svlékali vrstvy svého šatu jako cibule.

Po cestě jsme hráli několik her, hledali jsme sovou, která se nám neustále schovávala, hádali jsme biblické a logické hádanky, hledali jsme rodiny zvířat. Nakonec jsme dorazili na rozhlednu, kde bylo malebně. Jako na dlani jsme měli výhled na Židlochovice a Rebešovice.

Také jsme potkali další naše farníky, jako bychom se domluvili.

Koncovka výletu byla tradičně ve stylu nanuků a zmrzliny. Jak prohlásily děti: „No, my přece vždycky chodíme na nanuk nebo zmrzlinu.“ LG

Abyste si mohli lépe představit atmosféru, vyzpovídala jsem po výletě pár lidí. Odpovídali na otázku „Jak se Vám líbilo na výletě?“

Na farním výletě se mi nejvíc líbilo společenství lidí, kteří tam byli. Dobrá parta, legrace, možnost se jednou za rok potkat v přírodě. (žena, 40 let)

Líbilo se mi nejvíc, jak jsme si hráli ty hry a jak tu sovičku schovávali. (holčička, 8 let)

Mně se nejvíc líbilo, když jsem schovával sovičku. (muž, 30 let). Mně se na výletě asi nejvíc líbily ty logické hádanky. (kluk, 10 let).

Mně se nejvíc líbilo, že to bylo v pohodě a měli čas všichni na sebe. (muž, 36 let)

Mně se líbilo, že schovávali tu sovou. (holčička, 4 roky)

Mně se líbilo, že jsme mohli holky zlobit ve vlaku. (Kluk, 9 let), Mně se líbilo všechno. (holčička, 9 let)

O DUCHU SVATÉM „Nezhášejte oheň Ducha“ (1 Sol 5, 19)

Na Boha Otce a na Ježíše se obracíme velmi často, ale na Ducha svatého tak trochu zapomínáme. A přece nemůžeme věřit v Otce i Syna bez Ducha svatého. On je spolu s Otcem i Synem uctíván a oslavován. Tak se to také modlíme každou neděli v nicejsko-cařihradském vyznání víry. Duch svatý je třetí Božská osoba. Má svůj vlastní způsob působení ve světě i v dějinách. On je dechem života. Je zosobněná láska Otce a Syna. Jemu patří naše klanění, úcta a veškerá sláva, stejně jako Otci a Synu. Duch svatý je často nazýván Oheň Boží lásky. Naznačuje to i podoba „ohnivých jazyků“, v níž se zjevil lidem. Apoštol sv. Pavel píše v listě Římanům: „Boží láska je nám vlita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (Řím 5, 5). Ježíš o Duchu svatém učil a také ho nám lidem představil. Výslovně přislíbil, že nám Ho pošle jako společný dar Otce a Syna. Říká významná slova: „A já budu prosit Otce a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás“ (Jan 14, 16–17). Pán Ježíš také připodobňuje Ducha svatého a jeho působení vodě. Říká: „Kdo žízní, ať přijde ke mně a pije. Jak praví Písmo, z jeho nitra potečou proudy živé vody“ (Jan 7, 37–39). To řekl o Duchu svatém, kterého měli dostat ti, kdo v Něho uvěřili. Voda je pro náš život nezbytná. Denně ji potřebujeme. Bez vody je život v přírodě nemožný. A ještě více potřebujeme vodu Ducha svatého. Přítomnost Ducha svatého nás proniká a naplňuje. Jeho milost nás osvěcuje, očišťuje a posvěcuje. On je Oživovatelem, protože dává veškerý život na nebi i na zemi. Jen jeho přičiněním můžeme žít ve skutečném a pravdivém přátelství s Bohem. Působení Ducha svatého je univerzální. Lze ho poznat i podle titulů, které mu dává Písmo svaté i tradice. Na prvním místě je Duch svatý nazýván „Posvětitel“, protože posvěcuje a činí křesťany svatými. Ale kdo může být svatý? Starý zákon trvá na tom, že jenom Bůh je svatý. Jeho svatost je

pro lidi nepřístupná. Člověk se nesmí ani přibližovat k místu, kde se zjevuje Bůh. Připomíná nám to setkání Mojžíše s Bohem v hořícím keři, kde je Mojžíšovi řečeno: „Stůj, neboť místo, na kterém stojíš, je země svatá. Já jsem Bůh tvých otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův“ (Ex 3, 5–6). Bůh vychází vstříc každému z nás. Dostáváme Ducha svatého, který nás posvěcuje a uschopňuje k tomu, abychom šli cestou svatosti. Známe Ježíšovu výzvu: „Budte svatí, neboť Hospodin, váš Bůh, je svatý.“ Máme usilovat o svatost, abychom dokázali být trpělivými a vytrvalými v úsilí o dobro. Nejsme jí však schopni dosáhnout sami, ale jedině v moci a síle Boží. Duch svatý je „Oživující Duch“. Tento titul známe z Kréda, kde vyznáváme, že Duch dává život. Tento život je božský. Je to účast na životě Nejsvětější Trojice. V moci a síle tohoto Ducha jsme také schopni překonávat pokušení ke zlému. Tělo poslouchá duši a duše poslouchá Boha. To je ten Oživující Duch, který působí v nás. Duch svatý také bývá přirovnáván ke světlu. V Písmu svatém se často setkáváme s námětem světla. Při prvním činu stvoření Bůh odděluje světlo od temnoty. Střídání dnů a nocí je symbolem naší situace, to je situace těch, kteří ještě nedosáhli plnosti vykoupení, ale očekávají světlo, které nepomíjí, a tím bude sám Bůh. V této souvislosti chápeme, proč se Bůh zjevil jako světlo světa, které svítí ve tmě a které se snaží temnoty pohltnout. On říká jasně: „Já jsem světlo světa.“ A kdo žije s Ním, je ve světle. Jako křesťané máme usilovat o to, abychom dokázali žít v jednotě s Kristem. Máme se ukazovat jako synové a dcery světla. Kvůli tomu dostáváme světlo shůry, osvětlení Duchem svatým. I kdyby někdo prostudoval celé Písmo svaté a vážil si církevní tradice, nestal by se křesťanem bez daru Ducha svatého. To je potvrzeno konkrétními příklady. Především to potvrzují ti, kteří se obrátili na křesťanství v dospělosti. Zakusili, že jim byla dána víra v určitém okamžiku jako nezasloužený dar. A sami křesťané vědí, že

Nejlepší chápání Kristova učení přichází jako osvícení shůry. Člověk se může mnoho naučit, ale nevyrovná se to daru Ducha svatého. Proto se církev při různých příležitostech modlí: „Přijď, Duchu svatý, a osvět' naši mysl.“ Dále je Duch svatý nazýván „Utěšitel“. Ježíš při poslední večeři říká: „Zármutek naplnil vaše srdce, říkám vám však pravdu. Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Utěšitel k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám.“ Býváme občas smutní. Pocit smutku vzniká z přesvědčení, že by nemělo být, že svět je špatný nebo stále horší. Jestliže propadáme smutku ze života jako takového, kvůli společnosti druhých, pak jde o nedostatek víry v Boží prozřetelnost a dobrotu. Překonat skleslost není snadné. Malé problémy dokážeme překonat přirozenými prostředky, ale přijdou-li velké problémy, těžká utrpení a protivenství, pak cítíme, jak jsme slabí a bezmocní tváří v tvář tak velkému kříži. Velmi konkrétně nám to ukazuje Ježíš v Getsemanské zahradě. On ví, jaké Ho čeká utrpení, a skleslost naplňuje Jeho duši. Volá: „Má duše je smutná až k smrti!“ A v té chvíli přichází anděl, aby Ho potěšil. Ano, Duch svatý přináší velkou útěchu. Proto je třeba, abychom se na Něho obraceli, abychom u Něho hledali světlo, pokoj a sílu k překonávání mnohých překážek, které se nám staví do cesty. Dalším symbolem Ducha svatého je oheň. Z evangelia jsme slyšeli o tom, že Duch svatý sestoupil na Ježíše v podobě holubice. Je důležité, abychom se opravdu snažili žít v moci a síle tohoto Ducha, který dává plnost života. Prosme o dar Ducha svatého, abychom dokázali jít každodenním životem a každý den naplňovali věrností, poctivostí a opravdovostí v plnění Božích přikázání. Katechismus katolické církve: „Od počátků až do skonání časů, když Bůh posílá svého Syna, posílá vždycky i svého Ducha: jejich poslání je společné a neoddělitelné“ (čl. 743). „Duch svatý, kterého Kristus, hlava, vylévá do svých údů, buduje, oživuje a posvěcuje církev, která je svátostí společenství Nejsvětější Trojice a lidí“ (čl. 747). Společenství s ním nás zduchovňuje, obdarovává, navrácí do ráje, přivádí do

království nebeského k synovskému přijetí, dává nám odvahu nazývat Boha Otcem a podílet se na milosti Kristově, nazývat se dětmi světla a mít účast na věčné slávě“ (sv. Bazil z Cezareje). „My všichni, kteří jsme obdrželi jediného a téhož ducha, totiž Ducha svatého, jsme spojeni navzájem, ale i s Bohem. Neboť i když je nás jednotlivě mnoho a Kristus dává každému z nás, aby v něm přebýval Duch Otce i jeho Duch, je tento Duch jediný a nedělitelný. Sjednocuje ty, kteří jsou vzájemně odlišní... a působí, že všichni se jeví v něm samém v jednotě. Jako moc Kristova svatého lidství působí, že všichni, v nichž je přítomna, tvoří jedno tělo, tak stejně jediný a nedílný Boží Duch, který přebývá ve všech, přivádí všechny k duchovní jednotě“ (sv. Cyril Alexandrijský).

Z katechezí otce Vojtěcha Jeníše upravila KK.

Konec

Na konci toho velikého putování, uprostřed všeho veselí a radování, dolehl na Buba smutek. Posadil se na zem pod svou starou poličku, podíval se nahoru a tiše povídá: „To ti je Srdíčko taková škoda, že jsme nenašli nikoho, pro koho bych byl důležitý. Asi mě opravdu nikdo nepotřebuje.“ Bubo se málem rozplakal. Kočička Srdíčko se posadila vedle něj a chytila ho za packu. „Víš, Bubo, já myslím, že nemáš pravdu.“ Medvídek vykulil očka a tiše poslouchal. „Když ses vydal na cestu, potkal jsi Koníčka. Byl tak zaházený věcmi, že by se z nich sám nikdy nevymotal. A ty jsi mu pomohl postavit se znovu na kolečka.“

Bubo pokýval hlavou.

„Pak si objevil Štístka ztraceného ve vysokém šuplíku. Ani on by se z něj nedokázal dostat, kdyby si nevymyslel plán na jeho záchranu.“

I teď musel medvídek uznat, že má kočička pravdu.

„A když jsme překonaly těžkou cestu přes koberec, neváhal si ani chvilíčku a byl si ochoten pro panenky riskovat svůj život.“ Bubo už se začínal zase usmívat.

„A nakonec si pomohl i Drakovi od velké bolesti i od velké zlosti a stal se z něho hodný kamarád.“

Teď už Bubo vyskočil radostí, chytil kočičku za tlapičky a začal s ní tancovat. „A taky jsem potkal tebe, Srdíčko. A ty jsi moje nejlepší kamarádka. A dobrý kamarád je ten největší poklad.“

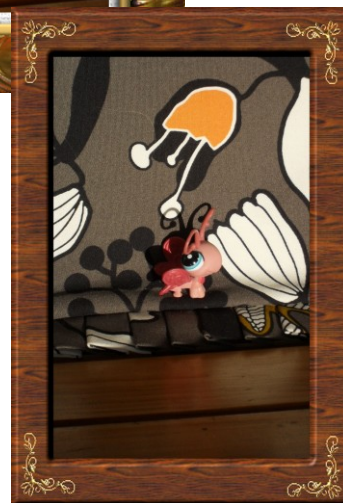
„Pro mě jsi moc důležitý, medvídku.“ Špitla kočička Srdíčko a zase se malinko začervenala.

Ty pro mě taky, kočičko.“ Blaženě se usmál medvídek Bubo a už se vždycky snažil být jen užitečný.

BUBO A SRDÍČKO

Účinkovali

Konec